LIBRARY
MANITOBA

Чи можна зарадити безробіттю, як існує капітал?

РОБІТНИЧІ ФЕЙКЕРИ ПРОБУЮТЬ РЯТУВАТИ ЛИЦЕ КАПІТАЛУ.

Чисельні конференції і відозви за конференціями, про які заговорили останніми часами, канадійські експльоататори і їхні соціял-демократичні лакеї породи Вудсворта, Симпсона і Гіпса і до участи в яких не допускається комуністів і боєвих безробітних робітників вказує нам, що пануюча кляса формально признає, що безробіття стало твердим фактом. Пануюча кляса признає, що справу безробіття не можна вже довше відсувати на задне місце і що без помочі лейборитських парляментаристів, які дурять і зводять безробітних, прийдеться її стрінутися з дуже серйозною ситуацією.

Кожне місто в Канаді, без огляду на свою величину, стрічається з сотнями і тисячами безробітних, які організуються, щоб спільно вимусити від рабівничої кляси достаточну "допомогу", яка вистарчала б вдержатися при житю. Міські власти зачинають застановлятися і скликають чисельні малі конференції, на які запрошують представників провінціональних урядів, а таксамо і місцевих лейборитських фейкерів, яких всюди є подостатком. Все це робиться, щоб "найти лік на безробіття". Фейкери, які вже від довшого часу проливали крокодилячі сльози над безробіттям, стрінулися з обставинами, що періодично повторюються за капіталізму. Вони мусять або вдавати симпатії при помочі своєї допомоги на "губах", або отверто виступити проти деяких, а то й всіх спроб безробітних, визнати їхні домагання за посередництвом організації.

Том Мур з Трейд енд Лейбор Конґресу, "робітничого органу" в Канаді, виступив отверто в обороні бондголдерів і заявив, що скликання конференції для обговорення безробіття під цей час, буде мати "не бажаний вплив" і тим самим загрозить інтересам кляси, якої він є вірним підданим. Табор Вудсвортових фейкерів хоче здурити робітників своїми безвартісними конференціями і видвигає свої реформістські домагання "державної асекурації". Він засуджує всяку спробу організування робітних як "комуністичну" і каже, що вона є тимсамим засуджена на втрату "публичної підтримки і опінії". Такий викрутас може здаватися на перший погляд невинним з огляду на теперішню крізу, але він є шкідливим чинником в змаганню обєднати всіх безробітних, бо лише спільною боротьбою можна поліпшити їхнє нуждене положення. Не було ні одного випадку в ніякім канадійськім місті, щоб цих робітничих зрадників можна було побачити на мітінґу безробітних в ролі агресивних організаторів. Коли можна їх побачити на мітінґу, то лише в їхній історичній ролі робітничих зрадників.

БЕЗРОБІТНІ МУСЯТЬ ОРГАНІЗУВАТИСЯ, АБО ГИНУТИ З ГОЛОДУ.

Симпатія, це бідна субституція на холод і голод. Ви можете сказати голодному чоловікові, що вам жалко його, але такий симпатичний висказ нічого йому не поможе, бо він не накормить голодного. Поодиноко, він являється безсильним проти модерного капіталізму і його нещасть, таким безсильним, як те маленьке немовля проти череди голодних вовків. Колективно, він представляє того великана, на крок якого тремтять сильні світа цего. Індивідуально, його економічні обставини зводять його мораль нище моралі дикуна. Ті принципи, які він міг посідати, розлітаються в самітній погоні за життям і він стає цілковитим дегенератом і конфедератом добродійних кухонь, релігійних агентів і побожних "дівиць", які вщеплюють в його винуждений ум догми про "рай на небі". Організований робітник задержує свою мужність, стає клясово свідомим, він вміє оцінити боротьбу своїх товаришів, а це його підносить до людської гідности і не робить його підлим предметом "добродійних інституцій", яким пробують його зробити ріжні лікарі реформізму.

В Монтреалі, Торонто, Порт Артур, Вінніпегу, Келгари на захід аж до Венкувер, безробітні організуються під проводом Комуністичної Партії Канади. Ця організаційна робота провадиться інтензивно на основі програми негайних домагань — поживи, одежі і помешкання, як також і ширші домагання за безплатною державною асекурацією від безробіття. Комуністи не підходять до безробіття в той спосіб, як це роблять реформістські балакуни, які підходять до нього з точки погляду "проблеми". Комуністи кажуть, що безробіття є позитивним наслідком нормального розвитку капіталізму і невільничої плати.

Так само комуністи не твердять, що навіть, коли б організована сила безробітних потрапила здобути ширшу програму соціяльних законів, то це було б вже ліком на всі недомагання. Про це говорить нам багато історія Великої Британії. Державна асекурація існує там роками. Вона була кілька разів прикрашена "робітничим" урядом МекДоналда, однак підчас режіму цього уряду число безробітних зросло о пів мільйона і зараз досягає близько трох мільйонів. Комуністи організують безробітних на базі безпощадної боротьби, здаючи собі справу з того, що організування тої кляси, яка не посідає ніяких маєтків, є приготуванням до кінцевого і цілковитого повалення капіталізму та його страхіть. В Монтреалі, Торонто, Венкувер і інших містах, герор державної поліції є відповіддю руїнників на слушні домагання робітників. Комуністів бється клобами, кидається до вязниць, або домагається за них надзвичайно високих порук. Ніхто не бачить, щоб поліція розбивала конференції, які організує Незалежна Партія Праці і реформістські балакуни, бо кожний знає, що вони не стурбують хоч би найменшого сну бондголдерів. Всяку гидь, яку вони зроблять, плютократія приймає за свою, бо реформісти є офіціяльними представниками табору, що править кращою при помочі шахрайства і грабунку.

Капіталізм робить з часописів капіталістичні підприємства, знаряддя наживи для багачів і знаряддя одурювання працюючих.

ОРГАНІЗУЄМО БЕЗРОБІТНИХ ПО УСІЙ КАНАДІ.

Ціллю комуністичної партії є організувати безробітних на всекраєву скалю. Коли технічні ріжниці не виглядають може одностайними для започатковання цеї роботи і праця ввійти в контакт з провінціональними комітетами поступає повільніше, як це бажалося б, брутальні репресії поліції є достаточним свідоцтвом, що тактика комуністичної партії є правильна. Хоч можуть бути місцеві ріжниці, які вимагають місцевої стратегіки, голодний робітник в Шангаю або в Торонто мають одні і ті самі спільні інтереси, які вимагають спільної акції. В кожім разі боротьбу треба посилити і створити як найбільше порозуміння і єдність між безробітними робітниками і тими, що мають заняття, бо лиш при помочі спільного порозуміння можна буде осягнути остаточну частинну побіду.

На поклик Комуністичного Інтернаціоналу, мільйони безробітних в кожній капіталістичній країні вийдуть на вулиці на 26. лютого, щоб запротестувати проти систематичного і вирахованого мордерства при помочі голоду. Ці мільйони голодних і бездомних робітників потрясуть капіталізмом з такою силою, якої ще ніхто й ніколи не перевищив. Комуністична Партія Канади взиває свої відділи і члени, що б вони доложили всяких старань вивести канадійську 300,000 армію безробітних на вулиці, а це буде отвертим виповідженням клясової війни проти капіталізму і його канадійських "робітничих" парляментаристів. Вперед на поклик Комуністичного Інтернаціоналу за освободження визискуваних!

Т. Ю.

ГОЛОСИ МОРЯКІВ-РОБКОРІВ ПРО РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ.

У радянських українських портах — Одесі, Миколаєві, Маріюполі — часто можна зустріти закордонних моряків. Тих, що приїхали на пароплавах капіталістичних "шпискампаній" до радянських портів, треба розглядати не лише як закордонних гостей, а делеґатів, що приїхали до радянської країни.

Якщо закордонний моряк приїзджає до радянських портів без певного настановлення від робітничих організацій, то все ж закордонного моряка перед відїздом пароплава з порту капіталістичної країни насамперед "обробляють" представники жовтих профспілок моряків і буржуазна преса, що розповідає їм про той "жах" що ніби то є в СРСР.

Безперечно, коли ступає нога чужоземного моряка на радянський берег, усе навіяне в мозках тих чужоземних пролетарів від кочегарки пароплавних машин і керма, розвіюється, як дим. Відвідавши інтернаціональний клюб моряків, відвідавши рад. підприємства, клюби, частини Червоної армії, вони втрачають віру у капіталістичний "рай" і повертаються до рідної країни людьми, що зрозуміли багато дечого, чого вони досі не знали.

В одеському інтернаціональному клюбі, що його відвідують сотні чужоземних робітників найріжноманітніших національностей, і від англійців і німців аж до малтійців, філіпінців та єгиптян. Ці моряки дуже часто діляться своїми враженнями устно й письмом про Радянський Союз.

Вони пишуть про це до стінгазети, що виходить в інтернаціональному клюбі німецькою, англійською, французькою, грецькою й арабською мовами. Маленькі дописи чужоземних моряків мають величезне значіння, бо згодом з цих маленьких дописів виростатимуть великі статті-враження моряків. Зростуть робкори комуністичних ґазет і в першу чергу морських робітничих ґазет, як "Штурм", "Ле Крі де Марен", "Лябаратор дель Мар", "Гамбурґер Фольксцайтунґ" та інші.

Надзвичайно цікаво зупинитися на кількох дописах. Ми наводимо, як приклад, дописи трох моряків ріжних країн: англійця, німця й американця.

Дуже цікавий допис матроса англійського пароплава "Стілвіл", бо англійські моряки і взагалі англійські робітники менш за всіх обізнані з становищем в Радянському Союзі, менше, наприклад, ніж знають про це німці або французи.

"Уперше в житті я потрапив на англійському пароплаві "Стілвіл" до Радянського Союзу в одеський порт.

Ніде в світі, як в Англії, нам, морякам не розповідають так багато байок про Росію. Але в останній час все більше й англійські моряки бувають в радянських портах і вони, приїжджаючи додому, розповідають трудящим правду про СРСР.

Я вперше у СРСР. Яке уявлення я міг мати про СРСР з буржуазної преси, яку, на жаль, ще читають дуже багато робітників Англії? Там малюють більшовиків брудними, обірваними людьми, з цв'яхами замість волосся, з щетиною на обличчі, обвішаними бомбами, револьверами, із багнетом на плечах, на якому стирчить мертва дитина.

Ми-ж ходили по місту, по клюбах, по заводах, дивилися як живуть робітники. Ми в "щасливій" Англії так не живемо, хоча в СРСР ще багато труднощів. Ми бачили на вулицях дітей, які зовсім не виснуть на багнетах, а жвавих, веселих. Їх сміх говорить лише про щастя.

Хіба англійські моряки живуть у людських умовах, хіба вони хоча-б трохи нагадують умови радянських моряків, з якими ми познайомились в одеському порту? Англійські моряки лише тоді доб'ються людських умов, коли вони не будуть вірити своїм зрадницьким проводирям трейдюніонів, а підуть до союзу меншости, що стоїть в опозиції до трейдюніонів. Коли наш пароплав поверне до Англії, ми розповімо робітникам портів справжню правду про Радянський Союз. Наше завдання — не припустити нападу капіталістів на Радянський Союз".

Німецькі моряки, що прибувають до Радянського Союзу більше, ніж моряки інших національностей, знають, що в Радянському Союзі господарем країни є робітнича кляса і що більшовики зовсім непогані люди. А перебування в радянських портах накладає на моряків печать революційности і революційної спаяности.

Моряк, червоний фронтовик і вчасник Гамбурґського повстання пише:

"Німецькі моряки з пароплаву "Мілос" з великою радістю візджали до радянської країни.

Але те, що ми побачили в одеському порту, перебільшило всі наші сподіванки. Ми дивилися вашому щастю.

Ми були на заводі "Жовтневої революції". Бачили з яким ентузіязмом працювали там робітники. Ми мали розмову з червоним директором і дивувалися з тих успіхів, яких ви досягли в галузі відбудови заводу, піднесенні продукційности праці.

Робітники СРСР просуваються вперед і вперед.

Лише тепер морякам нашого пароплава стало ясно, чому соціял-демократи у нас в Німеччині вживають всіх заходів, щоб заподіяти вам щось погане, розповідаючи про радянську країну саме найгірше.

Німецькі моряки стають все свідомі й свідоміші. Хай знають капіталісти, що німецькі моряки не припускали й не припустять довозу зброї й амуніції на наших пароплавах, яка буде спрямована проти СРСР.

Те, що ми бачили в Росії говорить нам за те, що підчас повернення до Гамбурґу ми повинні вступити до профспілки моряків, в її революційну опозицію, до червоного фронту німецької компартії. Ми знаємо, що завдяки успіхам робітників Радянського Союзу забезпечений і наш успіх".

Особливо цікаві враження матроса американця, не зв'язаного ні з якими революційними організаціями.

"На першому пароплаві, що прибув до Одеси, на "Ексфорді" я зустрів багатьох моряків, справжніх американців, які патріотично заявляли, що "Америка для американців, а для американських робітників не так уже погана й зарплата, яка значно вища, ніж в СРСР. На це їм відповів Тейлор.

Моряки американського пароплава "Ексфорд", першого пароплава, що відкрив регулярний рейс між Ню Йорком і Одесою, безперечно вперше в радянській країні.

Читаючи буржуазну пресу, ми чекали зустріти тут зовсім інше життя, ніж ми побачили у вас. Те, що пишуть в американських ґазетах — брехня. Перебуваючи в Новоросійську і в Одесі, ми побачили як робітники будують свою країну. Навіть нам американцям треба позаздрити радянським робітникам. І ми про це постараємось розповісти в Ню Йорку, Балтіморі, Філядельфії, куди зайде наш пароплав повертаючись до Америки".

Закордонні моряки, перебуваючи в радянській країні, вивозять з собою не лише радянські вантажі, але й червоні надії для пролетарів капіталістичних країн, розповідаючи по всіх портах світу правду про СРСР — країну диктатури пролетаріяту.

Г. Стокфіш.

НОВИЙ СВІТ.

(Продовження.)

Територію Великої України залишив я в 1921 р. А те, що я залишив, було чимсь більшим, як руїна. Фабрики із своїми стрункими мінаретовими коминами віддихали зловішою мовчанкою. Припинилася на фабриках праця, завмер рух, вигасли печі, а машини сторчали страхітливими скелетами. Серед покоту революції, припливу і відпливу озброєної маси, що буруїнами перевалювалася здовж і впоперек країни, завмерла праця, погасло життя на фабриках і в шахтах. Молоти перековано на списи і мечі.

Могутний спокій на фабриках і кривані дужання на фронтах — ось що характеризувало той час. Країна спустошена, населення втомлене й висилене. Чи-ж дивно, що антанта не жаліла величезних засобів у грошах і матеріялах для контрреволюційних генералів, для Денікінів і Врангелів? Перемога тих ґенералів — це-ж захоплення її в беззастережну кольонію англьо-французького капіталу.

Підтримуючи ґенералів, виразників "одної, неподільної", антанта змагала до того, щоб вернути собі передреволюційний стан посідання та втримати єдність величезної евразійської кольонії. Головно українські природні багатства підбадьорували антанту та були для неї імперативом. Мовляв, не слід жаліти грошей на допомогу контрреволюційним ґенералам. А зайвим було хіба пригадувати, що в дореволюційній добі майже 70% усіх великих промислових підприємств на Україні було в руках бельгійців, французів і англійців. Вже тоді Україна була з одного боку півкольонією Росії. А кольонії і півкольонії мають окремі неписані закони: при допомозі грабіжницької політики держи, скільки вдасться, вивозити за кордон і збивати барыші. А відносини в "кольоніяльних" підприємствах нічим не відрізнялися від відносин у будь-якій африкансько-бельгійській кольонії... Хто перед війною і перед революцією побував на кольоніяльній території України, той мусить мати докладне уявлення про господарку західньо-европейських "культуртреґерів". У 1917 р. я обїхав усю Донеччину й Катеринославщину (Дніпропетровщину) здовж і впоперек, обслідуючи умови праці в "кольоніяльних" підприємствах, і бачив там велике mare tenebrarum.

Робітники жили здебільшого у вогких і душних земляках, у невимовно важких санітарних відносинах. Ніде ні одного битого шляху, бруд, болото і грязюка. В осени і весною важко дістатися від одної копальні до другої. Тут і там гори рудої землі, безліч ям, напів розвалені домівки і поломаний реманент. Це знак, що в тих місцях експльоатація скінчена, міліярди карбованців усякого добра вивезені, а робітникам у спадщині залишено оті руїни, туберкули і полові недуги.

Коли-ж чужоземний, хижацький капітал так розпоряджався у передреволюційній Росії, то які примарливі перспективи відкривалися перед ним у знесиленій світовою та опустошеній громадянською війною країні, — розуміється — коли-б удалося осідлати революцію!

Та всі ці намагання не дали бажаних наслідків. Хвиля генеральської контрреволюції відплила. Країна вернула в мирні береги і їй довелося власними силами й засобами відбудовувати й творити нове життя. Тим то й цікавили мене найбільше відбудова промисловости. Що діється там, де ще кілька літ тому панувала німа тиша і могильна мовчанка? А хто хоче предметово оцінити наявну вартість зробленого, той постійно мусить мати на примітці дуже короткий (особливо в промисловости) час відбудови й умовини, серед яких її переведено, а радше переводиться під кличем: власних сил і засобів, без ніякої сторонньої допомоги.

На жаль, мені не довелося побувати в чорних шахтах Донбасу, я мусів задоволитися переглядом харківського собрисного району. Одначе для цікавого і тут є що не лише оглядати, але і студіювати. У Харкові є три великі заводи: "Серп і Молот" (сільсько-господарських машин). Паровозно-будівельний та електрично-технічний. На цих заводах працює 17 тисяч робітників. Признаюся, що я з упередженням ставився до всіх балачок про обсяг і темпо виробництва української промисловости, я не сподівався, щоб протягом семи літ можна було зробити так великий крок уперед: від повної руїни до можливости найбільшої розгоновости виробництва. Про якість того виробництва треба висловлюватися з повною похвалою. Виробництво є поставлене на відповідний рівень. Недостає йому тільки кінцевої політури. Та небавом це прийде. Найважніше, що товар вироблений у себе, та що він уповні заступає заграничний фабричкат. Дрібні недостачі в зовнішному викінченні не мають ніякого сутнього значіння.

З трьох великих харківських заводів два з них: "Серп і Молот" та паровозно-будівельний ще передвоєнні; електротехнічний вибудовано вже підчас війни. Два перші не лиш досягли у виробництві передвоєнних норм, але значно їх перевищили, хоч не вспівають заспокоїти зростаючі з кожним роком вимоги. Радянська влада обмежила до мінімуму ввіз сільсько-господарського приладдя і машини із закордону, відбудовуючи і розбудовуючи свою власну промисловість. А щоб не тільки відбудувати, але й розбудувати свою промисловість, треба було не лише сильною волі, але й фанатизму віри. Дотеперішні досягнення говорять багато про те, що може зробити сильна воля і віра невичерпаний резервоар власних сил.

Оглядаючи харківські заводи, я не так цікавився машинами (адже машини менш-більш усюди однакові), як методами виробництва та відношенням робітників до свойого завдання. На Радянщині взагалі вдаряє відмінність теперішнього життя від передвоєнного. Всюди — так сказати б — пахне Америкою, всюди помічається американізацію життя в пристосуванні до робітничо-пролетарських відносин. Темпо праці та її розмах збільшилися. І то при значній недостачі фахових сил. Помітна теж організація праці та її систематичність, до чого не звикли словяни (хіба за винятком чехів). Що торкається фахівців, то їх, як і потрібні машини, спроваджувано із закордону. Але чужа поміч — це часто данайський дарунок. Доказом цього недавній шахтинський процес, який виявив багато фактів саботажування промислово-відродженського процесу. Скоро тільки чужинні імпортери промислових виробів побачили, що під промисловим оглядом країна справді відроджується та що вона при приспішеному темпі може дійти до стану самовистарчальности, тоді почали припинювати процес відбудови випробованими вже засобами. Таких випадків трапляється багато.

Фабрика "Серп і Молот" займається виключно виробництвом сільсько-господарських машин — і то тільки деяких, бо згідно з новою організацією (по американській системі) фабричне виробництво є поділене. В одних фабриках виробляється одного роду машини, в інших — другого. Це спричинює значну знижку коштів виробництва й тим самим більшу їх доступність і розповсюднення. "Серп і Молот" увів гусеничну систему (конвеєрідацію) виробництва. Частини машини складаються на рухомому столі, який їх подає наступним робітникам так довго, доки на кінці того стола не стане готова машина. Тут не має ні хвилинки відпочинку; робота сильно напружена. Візьмім виробництво борони: по обох боках гусеничного стола — один за одним робітники складають окремі частини, й кінцевий готову борону затоплює в красці. Скоро викидається борона, сушиться і зараз же складається у ваґон.

(Далі буде.)

Павло Волосенко.

Товариші! Приєднуйте нових передплатників для "Українських Робітничих Вістей"!